

Αριθμός Απόφασης 1208/2025
(αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 21/2025)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πρωτοδική Ειδικής Επετηρίδας Πρέβεζας, η οποία ορίσθηκε από τον Διευθύνοντα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας, Πρόεδρο Πρωτοδικών, και από τη γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 7^η Οκτωβρίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: ΝΠΙΔ με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ - ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και το διακριτικό τίτλο «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ» που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί της οδού Χ. Σαμπάχ - Σ. Χουρί αρ. 3 και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. 999538617 Δ.Ο.Υ Αμαρουσίου, το οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο, αλλά προκατέθεσε νομότυπα και εμπρόθεσμα προτάσεις στις 13-5-2025 και ώρα 9.10 π.μ., ήτοι πριν τη δωδέκατη ώρα της 90ης ημέρας από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής (άρθρο 237 παρ. 1 και 4 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 (ΦΕΚ Α' 190/13-10-2021), δια της δικηγόρου (ΑΜ Δ.Σ.) στην οποία είχε χορηγήσει τη σχετική πληρεξουσιότητα δυνάμει του από 25/4/2025 ιδιωτικού εγγράφου παροχής πληρεξουσιότητας κατά τους όρους του άρθρου 96 ΚΠολΔ του Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντος (σύμφωνα με το από 14-10-2022 πρακτικό Διοικητικού Συμβουλίου του

ενάγοντος), με βεβαιωμένη από δικηγόρο η γνησιότητα της υπογραφής του ενώ προκαταβλήθηκαν οι εισφορές που προβλέπονται στο άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του ν. 4194/2013 (βλ. το αριθ. γραμ. προκατ. εισφ. Δ.Σ. Βόλου Β46098/7-5-2025)).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία

» με ΑΦΜ

εδρεύει στην επί της οδού αρ. 78, όπως εκπροσωπείται νόμιμα, έχουσα τη διαχείριση, εκμετάλλευση και κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας α) του καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο που λειτουργεί στην ίδια ως άνω διεύθυνση και β) του καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο που λειτουργεί ως υποκατάστημα της επί των οδών και

στην η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο και δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο ούτε προκάτεθεσε έγγραφες προτάσεις κατ' άρθρο 237 παρ.1 εδ. α ΚΠολΔ (όπως το άρθρο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021).

Ο ενάγων με την από 2-1-2024 αγωγή του, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 21/13-1-2025 ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτή. Μετά το πέρας των νόμιμων προθεσμιών των παρ. 1, 2 και 6 του άρθρου 237 ΚΠολΔ και το κλείσιμο του φακέλου της δικογραφίας, με τη με αριθμό 262/2025 πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Πρέβεζας ορίστηκε ως ημέρα συζήτησης της υπόθεσης στο ακροατήριο η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και η υπόθεση εγγράφηκε στο πινάκιο, της εγγραφής της εκεί ισχύουσας ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρο 237 παρ. 6 ΚΠολΔ).

Κατά την ημέρα συζήτησης της υπόθεσης, οπότε εκφωνήθηκε κατά τη σειρά εγγραφής της στο πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω και η υπόθεση συζητήθηκε χωρίς να είναι αναγκαία η παρουσία αυτών και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους (άρθρο 237 παρ. 6 ΚΠολΔ).

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

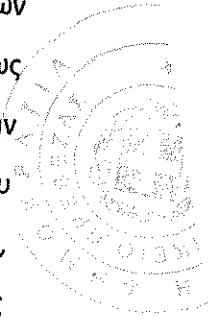
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την αρ. 7522Γ'/13-01-2025 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Ιωαννίνων, με έδρα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας

που επικαλείται και προσκομίζει ο ενάγων προκύπτει ότι ακριβές, επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη κατάθεσης και την ευδιάκριτη σημείωση της γραμματέας των στοιχείων, που αναφέρονται στο άρθρο 226 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ, όπως ισχύει τροποποιηθέν με το ν. 4335/2015, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην εναγόμενη (άρθρο 126 γ, 127 παρ 1 και 228 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με άρθ. 215 παρ.2 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 ν. 4335/2015, που ισχύει επί δικογράφων κατατεθειμένων από 1.1.2016, όπως το κρινόμενο). Στη συνέχεια με την αρ. 262/2025 πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Πρέβεζας ορίστηκε ως ημέρα συζήτησης της υπόθεσης στο ακροατήριο η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και η υπόθεση εγγράφηκε στο πινάκιο, της εγγραφής της εκεί ισχύουσας ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρο 237 παρ. 6 ΚΠολΔ). Η εναγόμενη όμως δεν έλαβε μέρος κανονικά στη δίκη κατά την τακτική διαδικασία στην οποία έχει εισαχθεί η ένδικη αγωγή για συζήτηση κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, καθόσον δεν κατέθεσε εμπροθέσμως και δη εντός της νομίμου προθεσμίας των 90 ημερών του άρθρου 237 ΚΠολΔ (όπως ισχύει από την 1.1.2022 μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 12 ν. 4842/2021) έγγραφες προτάσεις, και συνεπώς πρέπει να δικασθεί ερήμην (αρθρ. 271 § 1, 2 του ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ 2 παρ. ν. 4335/2015, με έναρξη ισχύος κατ'άρθρο 1 άρθρο ένατο του ν. 4335/2015, από 1.1.2016).

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 " οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) ". Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό - τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις

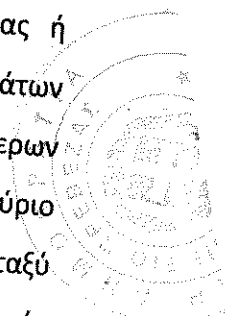
αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά την διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεωρείται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για την δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, από το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου "Πνευματική ιδιοκτησία" εκδ. β, σελ.275 και 276). Περαιτέρω, από την ως άνω διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτήν φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των

σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από την διάταξη αυτή, μαχητό τεκμήριο, λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης, ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπού ή αλλοδαπούς (ΕφΘεσ 929/2010 Αρμ. 2011/752, ΕφΘεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕΦΑΘ 4172/2008, ΔΕΕ 2009/190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ. ΕΦΑΘ 6354/2004, ΔΕΕ 2005/425).

Περαιτέρω, με το Ν.4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα Ν.2121/1993, ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20-03-2014) και η ισχύς του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 81 αυτού, αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του, ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Άρθρο 2 «1. Τα άρθρα 1 έως 54 εφαρμόζονται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια, καθώς

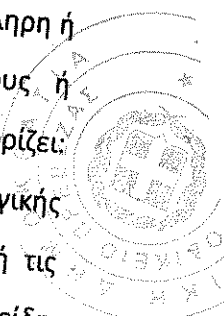
και, όπου ρητά ορίζεται στον νόμο, στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας, που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια», άρθρο 3 «α. Ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, β. Ως «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. ιβ. Ως «σύμβαση εκπροσώπησης» νοείται κάθε συμφωνία μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δυνάμει της οποίας ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, συμπεριλαμβανομένης της συμφωνίας που έχει συναφθεί βάσει των άρθρων 38 και 39..... Επιπλέον, το άρθρο 6 του ως άνω νόμου καθορίζει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν ενδεικτικά τις παρακάτω αρμοδιότητες, καθώς και κάθε άλλη αρμοδιότητα που συνάδει με τη φύση και το σκοπό ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της περίπτωσης α' του άρθρου 3, εφόσον όμως περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και προβλέπονται στο καταστατικό τους: α) διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, β) καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή και εύλογη, αμοιβή, γ) εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του Ν.2121/1993, δ) εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στον παρόντα νόμο και στο Ν.2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, ια) προβαίνουν σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της

παραγράφου 1 του άρθρου 7 σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα, υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του Ν.2121/1993, ιβ) λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογίων, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα». Επίσης, στο άρθρο 7 ορίζονται τα ακόλουθα τεκμήρια: « 1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς

από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 3. Τα τεκμήρια εφαρμόζονται κατά τέτοιον τρόπο από τους οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στον νόμο, και ιδίως η δυνατότητά τους να διαθέτουν ή όχι σε διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ολόκληρη ή εν μέρει τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους». Επιπλέον, το άρθρο 12 του ως άνω νόμου ορίζει:

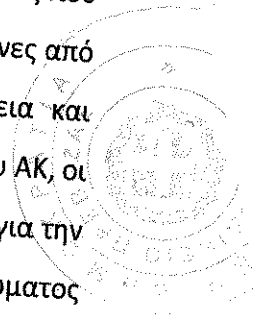
«1. Οι δικαιούχοι έχουν το δικαίωμα να αναθέτουν σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της επιλογής τους να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα ή τις εξουσίες (δικαιώματα) που απορρέουν από αυτό ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας της επιλογής τους, για τις επικράτειες της επιλογής τους, ανεξάρτητα από το κράτος -μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε του δικαιούχου (σύμβαση ανάθεσης). Η ανάθεση μπορεί να γίνεται με μεταβίβαση του δικαιώματος, ή των σχετικών εξουσιών προς τον σκοπό της διαχείρισης, είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, είτε με οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Η ανάθεση γίνεται κάθε φορά εγγράφως και για ορισμένο χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά σε όλα τα έργα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και τα μελλοντικά έργα, για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης υποχρεούται να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας, εφόσον η διαχείρισή τους εμπίπτει στο πεδίο δραστηριοτήτων του, εκτός εάν έχει αντικειμενικά αιτιολογημένους λόγους να αρνηθεί την ανάληψη της διαχείρισης. Στο δε άρθρο 23 προβλέπεται: «2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται

στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον Ο.Π.Ι., αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον Ο.Π.Ι. και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του Ο.Π.Ι. (ΜΠρΑθ 777/2018, ΜΠρΚαστορ 48/2018 Α' δημοσίευση στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του Ν.2121/1993 ορίζεται ότι "σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον (παρ. 1), ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Γενικά ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Ειδικότερα, το άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη καταλείπει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (ΑΠ 509/2015). Προς διευκόλυνση της

αποδείξεως της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημιώσεως καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδαφ. β' ν.2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημιώσεως που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που διενήργησε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΑΠ 438/2018, ΑΠ 649/2013). Περαιτέρω δε στο ίδιο ως άνω άρθρο ορίζεται ότι αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου του συγγενικού δικαιώματος χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή (παρ.3). Οι προβλεπόμενες από το ως άνω άρθρο του ν. 2121/1993 κυρώσεις, έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα τύχουν εφαρμογής (Δ.Σκούρτης, Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ΕΛΔ 53,981 επ και ειδικότερα σελ. 982, ΕφΑθ 1567/2014 Νομος, ΕφΑθ 8263/2007 ΔΕΕ 2008,1115, ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΔ 41,1408). Ειδικότερα η πρώτη παράγραφος του άρθρου 65 ενσωματώνει τις αξιώσεις του άρθρου 60 του ΑΚ και 70 του ΚΠολΔ, το οποίο (άρθρο 60 ΑΚ) ισχύει πλέον μόνο συμπληρωματικά όσον αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της παρ. 1, εδ. α' της παρ.2 ενσωματώνει την αξίωση του άρθρου 914ΑΚ, καθώς και τις αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδαφ. γ, 59, 60 εδαφ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, σε ό,τι αφορά την αποζημίωση και προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα, παράνομη συμπεριφορά και ζημία (θετική και αποθετική) ΑΠ 509/2015, 1030/2010, 872/2009) και η παρ.3 α' αυτού καθιερώνει στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας την αξίωση απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ), δηλαδή την αποκατάσταση της ζημίας χωρίς υπαιτιότητα του υπόχρεου ή και παρά την επελθούσα παραγραφή της αξίωσης αποζημίωσης (Δ.Σκούρτης, ο.π σελ. 988-989). Η κατά τα άνω αξίωση της απόδοσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικά με την κατά την παρ. 2 αξίωση αποζημίωσης δηλαδή για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής. Από την έναρξη της διατυπώσεως της τρίτης παραγράφου του

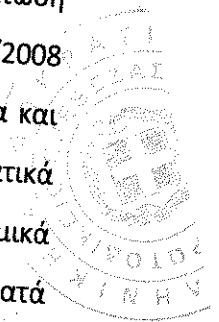

άρθρου 65 του ν. 2121/1993 συνάγεται ότι, οι σε αυτήν αναφερόμενες εναλλακτικές δυνατότητες του δημιουργού ή του δικαιούχου συγγενικού δικαιώματος ήτοι η αναζήτηση του αδικαιολόγητου πλουτισμού και του αποκομισθέντος κέρδους του υπόχρεου δεν τελούν σε σχέση επικουρικότητας με την αξίωση αποζημίωσης της δεύτερης παραγράφου του ιδίου. Πρόκειται για διαζευκτική ή εκλεκτική συρροή δικαιωμάτων επί της οποίας εφαρμόζονται αναλογικά οι διατάξεις των άρθρων 306 και 307 του ΑΚ (ΑΠ 804/2008 ΤΝΠ Νομος, ΕΦΑΘ 3694/2009 ΕΛΔ 50,1510). Έτσι ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να επιλέξει μόνο μία εκ των τριών διαζευκτικώς συρρευουσών αξιώσεων (αποζημίωσης-πλουτισμού-κέρδους). Μετά την επιλογή του, δεν δικαιούται να ασκήσει ταυτόχρονα ή διαδοχικά άλλη αξίωση. Ωστόσο επιτρέπεται η σύρρευση αξίωσης αποζημίωσης και αξίωσης αποδόσεως αδικαιολόγητου πλουτισμού. Επίσης, από τις διατάξεις των άρθρων του ΑΚ 904 παρ. 1 εδ. α, που ορίζει ότι όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια και 938, που ορίζει, ότι όποιος οφείλει αποζημίωση από αδικοπραξία έχει την υποχρέωση, κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, να αποδώσει ό,τι περιήλθε σ' αυτόν, ακόμη και αν η απαίτηση από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί, προκύπτει, ότι αν από την τέλεση αδικοπραξίας δεν επήλθε μόνο ζημία σε άλλον, αλλά συγχρόνως και ωφέλεια αδικοπραγήσαντος από την περιουσία ή με ζημία του αδικηθέντος, τότε, παρά την παραγραφή της αξίωσης από αδικοπραξία, υφίσταται αξίωση από αδικαιολόγητο πλουτισμό, η οποία υπόκειται εφεξής στη ρύθμιση των άρθρων 904 επ.ΑΚ και ειδικότερα, αν μεν η αδικοπραξία έγινε με αμέλεια από τη διάταξη του άρθρου 909ΑΚ, κατά την οποία υποχρεούται σε απόδοση της ωφελείας, εφόσον είναι πλουσιότερος κατά το χρόνο επιδόσεως της αγωγής, διότι απόδοση ανύπαρκτου πλουτισμού δεν νοείται, ούτε στο σκοπό του νομοθέτη ανταποκρίνεται, αν δε έγινε με πρόθεση, από τη διάταξη του άρθρου 911 αρ. 2ΑΚ, με ανάλογη εφαρμογή αυτής, η οποία, όπως προκύπτει από τη διατύπωση του άρθρου 904 παρ. 1 εδαφ. βΑΚ, που εφαρμόζεται στην περίπτωση αποδόσεως ωφελείας, που αποκτήθηκε από παράνομη ή ανήθικη αιτία, η οποία θεμελιώνεται σε δικαιοπραξία, διότι η ωφέλεια από αδικοπραξία με πρόθεση, αποτελεί πλουτισμό από παράνομη αιτία και ο νόμος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

αποσκοπεί να αποδοθεί η κτηθείσα από την αιτία αυτή ωφέλεια. Από τα ανωτέρω συνάγεται, ότι για να τύχουν εφαρμογής οι προπαρατεθείσες διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού και να αποτελέσουν βάση αγωγής, πρέπει να συντρέχουν οι όροι της αδικοπραξίας, να έχει παραγραφεί η εξ αυτής αγωγή (άρθρο 937 ΑΚ) και να συντρέχουν και οι προϋποθέσεις, ως άνω, εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού (ΟΛΑΠ 8/2018). Επίσης από την ίδια άνω διάταξη του άρθρου 904 ΑΚ προκύπτει ότι η αξίωση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, από άποψη ουσιαστικού δικαίου είναι επιβοηθητική, ασκούμενη όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη θεμελίωση αξιώσεως από σύμβαση ή αδικοπραξία, αφού σε αντίθετη περίπτωση δεν δύναται να γίνει λόγος για έλλειψη νόμιμης αιτίας (ΑΠ 28/2010, απ 16/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς αν η αγωγή στηρίζεται ως προς τη σωρευμένη ακόμα και επικουρικά βάση, από αδικαιολογήτο πλουτισμό, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η αγωγή από σύμβαση ή αδικοπραξία, είναι νομικά αβάσιμη ως την αγωγική βάση από τον αδικαιολογήτο πλουτισμό γιατί, αφού κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, υπάρχει σύμβαση ή αδικοπραξία ο ενάγων μπορεί να ασκήσει τις αξιώσεις του από αυτές, όχι όμως να προσφύγει έστω και επικουρικά στη βάση του αδικαιολογήτου πλουτισμού.

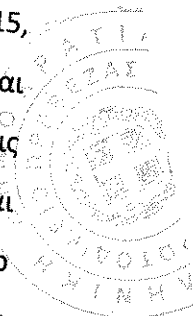
Επιπρόσθετα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι, η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει, ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών

και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Ο καθορισμός του ποσού της επιδικαζόμενης ευλόγου χρηματικής ικανοποίησης προσδιορίζεται με βάση τα εκ του νόμου προσδιοριστικά στοιχεία (συνθήκες αδικοπραξίας, έκταση βλάβης, συνέπειες αυτής οικονομική κατάσταση των μερών κλπ) μεταξύ των οποίων βεβαίως είναι και η τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος (ΑΠ 1438/2002 ΝοΒ 51.1036), η οποία προς τούτο (καθορισμό της χρηματικής ικανοποίησης) λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη (ΕφΝαυτλ. 338/2007 και εκεί παραπομπή σε ΟΛΑΠ 1115/1986 ΝοΒ 35.769, ΑΠ 350/1999 Δνη 40.1515, ΑΠ 103/1989 Δ 21.396). Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία, που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος [άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος] με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της

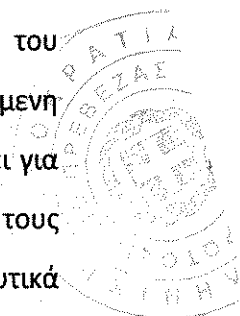
περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε να τηρεί δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαιώς στο "ανάλογο", άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΑΠΟΛ. 6/2009, ΑΠΟΛ. 10/2017, 9/2015, ΑΠ 90/2017, 622/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, οι αγωγές αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των ανωτέρω άρθρων, υπάγονται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα, που καθορίζεται βάσει της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς και της φύσης αυτής (ΕφΠειρ 459/2016, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, και εκεί παραπομπή σε Βασιλείου Βαθρακοκοίλη, Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα, Τόμος Α', Αθήνα 2001, υπό το άρθρο 57, αριθμοί 43, 48, σελίδες 282 - 283). Τέλος το νομικό πρόσωπο ως φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον, αποδεικνύοντας ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μία συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (ΕφΘρ 586/2009, ΜΕΦΘεσ 78/2018).

Με την υπό κρίση αγωγή, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου, ο ενάγων αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός, εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, βάσει της υπ' αρ. 2170/2003 απόφασης - άδειας του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 323/18-3-2003), που έχει ως σκοπό σύμφωνα με το καταστατικό του, την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος και των εξουσιών που απορρέουν από αυτό, των πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και

στιχουργοί) κάθε κατηγορίας. Ότι, επιπλέον ο ενάγων έχει καταστεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών και αλλοδαπούς δικαιούχους. Ότι για την υλοποίηση του σκοπού αυτού έχει συνάψει, αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, δυνάμει των οποίων το σύνολο σχεδόν των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στον ενάγοντα το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα εκμετάλλευσης, επί του συνόλου των έργων των μελών τους, όπως αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο. Με βάση, τις ανωτέρω συμβάσεις ο ενάγων, νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της αμοιβής, που δικαιούνται οι Έλληνες πνευματικοί δημιουργοί και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι για τη χρήση του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Ότι μορφή της ως άνω εκμετάλλευσης, αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των κάθε φύσης έργων, είτε γίνεται ζωντανά, είτε με μηχανικά μέσα, και ότι το δικαίωμα της παροχής άδειας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής του ενάγοντος. Ότι ο ενάγων συνέταξε το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό με δημοσίευση αυτού, στην επίσημη ιστοσελίδα του και με κοινοποίηση στον «Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας». Ότι η εναγόμενη διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην Πρέβεζα α) επιχείρηση καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο εμβαδού 60 τ.μ
και β) επιχείρηση καφέ-μπαρ με το διακριτικό τίτλο που
λειτουργεί ως υποκατάστημα της επί των οδών Νικοπόλεως και Καλημέρη αρ. 44 εμβαδού 60 τ.μ, στις οποίες εκτελούνται δημόσια μουσικές συνθέσεις του προστατευόμενου από τον ενάγοντα μουσικού ρεπερτορίου. Ότι για αδειοδότηση χρήσης πνευματικών δικαιωμάτων από επιχειρήσεις όπως αυτές της εναγόμενης, τα πνευματικά δικαιώματα υπολογίζονται σε εφάπαξ μηνιαίο ποσό. Ότι στα πλαίσια λειτουργίας της ως άνω επιχειρήσεων η εναγόμενη από 1/5/2023 τουλάχιστον αναφορικά με την πρώτη επιχείρηση και από 01-06-2020 τουλάχιστον αναφορικά

με τη δεύτερη επιχείρηση, παράνομα και χωρίς την εκ του νόμου απαιτούμενη άδεια δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων έκανε χρήση του προστατευόμενου μουσικού ρεπερτορίου του ενάγοντος, ήτοι εκτέλεσε δια των προστηθέντων του προσώπων δημόσια τα ενδεικτικά (κατά τίτλο και όνομα δημιουργού), αναφερόμενα στην αγωγή μουσικά έργα, αφού δεν κατέβαλε τη συνήθως καταβαλλόμενη για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης αμοιβή, προσβάλλοντας παράνομα και υπαίτια τα επί των έργων αυτών περιουσιακά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών, τα οποία οι τελευταίοι έχουν εκχωρήσει σε αυτόν (ενάγοντα), παρά το γεγονός ότι οχλήθηκε εγγράφως προς τούτο. Ότι η εναγόμενη ουδέποτε κατέβαλε οποιοδήποτε αντάλλαγμα για τη χρήση του ρεπερτορίου του (ενάγοντος Οργανισμού) μέχρι και σήμερα. Ότι η εναγόμενη δύναμι του νομίμως καταρτισθέντος αμοιολογίου όφειλε να του καταβάλλει για τις δύο ως άνω επιχειρήσεις της, για τα ανωτέρω αναφερόμενα έτη και για τους μήνες λειτουργίας της, την νόμιμη αμοιβή, η οποία σύμφωνα με τους αναλυτικά αναφερόμενους στην αγωγή μαθηματικούς υπολογισμούς ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 1.143,28€ και ειδικότερα: Α. για το κατάστημα με το διακριτικό τίτλο για το έτος 2023 από 1-5-2023 έως 31-12-2023 το ποσό των 22 ευρώ/μήνα X 8 μήνες = 176 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 42,24= 218,24 ευρώ και Β. για το κατάστημα με το διακριτικό τίτλο για το έτος 2020 από 1-6-2020 έως 31-10-2020 το ποσό των 20 ευρώ/μήνα X 5 μήνες = 100 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 24= 124 ευρώ, ΙΙ. για το έτος 2021 από 1-6-2021 έως 31-12-2021 το ποσό των 20 ευρώ/μήνα X 7 μήνες = 140 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 33,60= 173,60 ευρώ, ΙΙΙ. για το έτος 2022 από 1-2-2022 έως 31-12-2022 το ποσό των 22 ευρώ/μήνα X 11 μήνες = 242 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 58,08 = 300,08 ευρώ, ΙV. για το έτος 2023 από 1-1-2023 έως 31-12-2023 το ποσό των 22 ευρώ/μήνα X 12 μήνες = 264 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 63,36 = 327,36 ευρώ, ήτοι συνολικά 925,04 ευρώ. Ότι συνεπώς η εναγόμενη για τους προαναφερόμενους λόγους, οφείλει να του καταβάλλει ως αποζημίωση, κατ' άρθρο 65 παρ. 2 ν. 2121/1993, το ποσό των 2.286,56 €, που αντιστοιχεί στο διπλάσιο της αμοιβής (1.143,28 € X 2) που θα καταβαλλόταν για την εκμετάλλευση του μουσικού ρεπερτορίου, από τη λειτουργία των ως άνω επιχειρήσεων, για τα ανωτέρω χρονικά διαστήματα που έκανε η εναγόμενη χωρίς την άδεια του. Ότι, επιπρόσθετα, η ως άνω συμπεριφορά του

εναγομένου είναι παράνομη και υπαίτια, συνιστά δε και πράξη ποινικά κολάσιμη και για το λόγο αυτό θα πρέπει ο εναγόμενος να καταβάλλει στον ενάγοντα το ποσό των 3.000,00 € πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 720 ευρώ (με την έκδοση του σχετικού τιμολογίου) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης για την προσβολή και τη μείωση της φήμης, πίστωσης και υπολήψεως, που υπέστη. Με αυτό το ιστορικό και για τις παραπάνω αιτίες, ο ενάγων ζητά να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλλει το συνολικό ποσό των 6.006,56 € (2.286,56 € ως περιουσιακή αποζημίωση + 3.720 € ως χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης) με το νόμιμο τόκο από την επομένη επίδοση της ένδικης αγωγής και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως (πλην του αιτούμενου ποσού ΦΠΑ επί εκάστου κονδυλίου αυτής, νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου -τιμολογίου- για την είσπραξη των επιδικασθησόμενων ποσών έως ολοσχερούς εξοφλήσεως) άλλως και επικουρικώς σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 3 ν. 2121/2013 στο οποίο ενσωματώνονται οι διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 1.143,28€, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, το οποίο (ποσό) αντιστοιχεί στο ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων που όφειλε να καταβάλλει δυνάμει του αμοιβολογίου του ενάγοντος, και κατά το οποίο ο εναγόμενος κατέστη αδικαιολογήτως πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του και με ζημία του, ο πλουτισμός δε αυτός σώζεται. Επιπλέον, ο ενάγων ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης, που ανέρχεται σε 700,00 €, όπως ειδικότερα αναλύεται στην αγωγή του.

Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση, ενώπιον του έχοντος δικαιοδοσία προς εκδίκαση αυτής παρόντος Δικαστηρίου κατά το άρθρο 1 περ. 1 ΚΠολΔ, ως καθ' ύλην (άρθρα 7, 9, 10, 12 και 14 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, όπως αυτό ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 3 Ν. 5134/2024, τα άρθρα 3 και 120 Ν. 5134/2024,) και κατά τόπον (άρθρο 22ΚΠολΔ) αρμόδιου, κατά την τακτική διαδικασία, ενόψει και της από 30-12-2024 έγγραφης ενημέρωσης του ενάγοντος για τη δυνατότητα επίλυσης της ένδικης διαφοράς με διαμεσολάβηση σύμφωνα με το άρθρο 3 § 2 Ν. 4640/2019 (ΦΕΚ

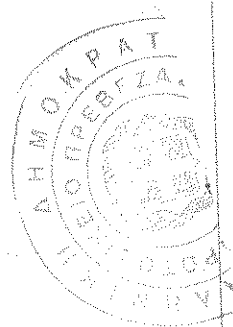
Α'190/30-11-2019). Είναι σύμφωνα με τη νομική σκέψη της παρούσας, ορισμένη αφού διαλαμβάνονται όλα τα, κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ, αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία καθώς και νόμιμη ερειδόμενη ως προς την κύρια βάση της στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3 § 1 περ. η', 6, 12, 32 § 1 εδ. γ', 54, 55 §§ 1, 2, 56 § 3 εδ. ε', 63B, 65 §2, 72 § 3 ν.2121/1993, 287, 297, 299, 340, 346, 914, 932, 938 ΑΚ και των άρθρων 907 και 908 παρ. 1 εδ. γ', 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ. Όσον αφορά την επικουρική της βάση, την επιχειρούμενη να θεμελιωθεί στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 3, 5 ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού κατ' άρθρο 904 επ ΑΚ, η οποία σωρεύεται κατά δικονομική επικουρικότητα (219 ΚπολΔ) στο δικόγραφο υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση απόρριψης της κύριας βάσης, πρέπει να απορριφθεί, σύμφωνα με τη νομική σκέψη της παρούσας, ως νόμω αβάσιμη, καθόσον στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται και η κρινόμενη αγωγή από αδικοπραξία και δη δεν λείπουν οι προϋποθέσεις άσκησης αγωγής από αδικοπραξία και ούτε ο ενάγων αναφέρει πραγματικά περιστατικά πρόσθετα ή διάφορα από εκείνα που θεμελιώνεται η αγωγή ενώ δεν γίνεται ουδεμία επίκληση στην ακυρότητα της επίδικης σύμβασης (βλ. ΟΛΑΠ 22/2003, ΟΛΑΠ 23/2003, ΑΠ 493/2010, ΑΠ 2019/2007 και ΕφΑθ 1932/2011, Γεωργιάδης –Σταθόπουλος Ερμην. ΑΚ άρθρο 904). Κατόπιν τούτων, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να ερευνηθεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, αφού για το παραδεκτό της συζητήσεως της έχει καταβληθεί το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το με κωδικό παραβόλου 79133124895511030058 e-Παράβολο και την πληρωμή αυτού στην ALPHA BANK).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος, οι οποίοι δεν αναφέρονται σε γεγονότα για τα οποία απαγορεύεται η ομολογία, τεκμαίρονται ομολογημένοι λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης κατά την εκδίκαση της υπό κρίση αγωγής, μη υπάρχουσας κάποιας ένστασης που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως κατά το άρθρο 271 § 3 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το ν. 4335/2015, σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ. Πλην όμως, το ύψος της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης, δεν μπορεί να θεωρηθεί ομολογημένο, αφού δεν αποτελεί πραγματικό περιστατικό και δεν

μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ομολογίας, διαμορφώνεται δε κατά την κυριαρχική κρίση του Δικαστηρίου και με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο, με βάση τα αναφερόμενα ως άνω ομολογημένα πραγματικά περιστατικά και λαμβάνοντας υπόψη την έκταση της προσβολής, το είδος της ζημίας του ενάγοντος, το μέσο με το οποίο τελέστηκε, την υπαιτιότητα της εναγομένης και της περιουσιακής και κοινωνικής κατάστασης των μερών, κρίνει ως εύλογο, για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος, το ποσό των τριακοσίων ευρώ (300,00 €), που κρίνεται εύλογο και συνάδει προς την απορρέουσα από τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 25 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος αλλά και των άρθρων 6 παρ. 1, 8 παρ. 2, 9 παρ. 2 και 10 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. αρχή της αναλογικότητας και το οποίο πρέπει να επιδικαστεί στον ενάγοντα με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως κατ' ουσία βάσιμη κατά την κυρία βάση της και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα: α) ως αποζημίωση το ποσό των δύο χιλιάδων διακοσίων ογδόντα έξι ευρώ και πενήντα έξι λεπτών (2.286,56€) και β) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο ενάγων το ποσό των εξακοσίων ευρώ (300 €), ήτοι το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων ογδόντα έξι ευρώ και πενήντα έξι λεπτών (2.586,56€), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της επίδικης αγωγής, ήτοι από 14/1/2025 (βλ. την αρ. 7522Γ'/13-01-2025 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Ιωαννίνων, με έδρα το Πρωτοδικείο Πρέβεζας) και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως Περαιτέρω, το αίτημα για την κήρυξη της παρούσας απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, διότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα προκαλέσει σημαντική ζημία στον ενάγοντα, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι, που να επιβάλουν την προσωρινή εκτέλεση. Επιπλέον, ο ενάγων αιτείται να καταδικασθεί η εναγόμενη στην εν γένει δικαστική του δαπάνη ποσού 700 €, η οποία αντιστοιχεί στην αμοιβή των πληρεξουσίων του δικηγόρων, στην σύνταξη, κατάθεση και επίδοση της αγωγής, στην παράσταση κατά την συζήτηση της αγωγής, στην αμοιβή του δικαστικού επιμελητή, στην δαπάνη συντάξεως και λήψεως ενόρκων βεβαιώσεων, στην αγορά

των απαιτούμενων ενσήμων και στις δαπάνες για την ανακάλυψη των προσβολών, στις οποίες υπεβλήθη ο ενάγων. Για τον προσδιορισμό και την εκκαθάριση των εξόδων πρέπει να επισυναφθεί από τον αιτούντα διάδικο κατάλογος των εξόδων με τις προτάσεις αυτού κατ' άρθρο 190 παρ. 1, 237 και 238 ΚΠολΔ. Εκ των ως άνω αιτούμενων δαπανών, όπως αυτές αναλύονται στις προτάσεις του ενάγοντος προκύπτουν εκ των προσκομιζόμενων εγγράφων: α) η αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου του ενάγοντος συνολικού ποσού 357 € πλέον Φ.Π.Α. (24%) ποσού 85,86 ήτοι 442,68 ευρώ (κατάθεση αγωγής, προτάσεις και παράσταση), β) η δαπάνη για την επίδοση της ένδικης αγωγής (αμοιβή δικαστικού επιμελητή) 36 ευρώ πλέον ΦΠΑ ποσού 8,40 ευρώ ήτοι 43,40 €, γ) η δαπάνη για την έκδοση και πληρωμή του απαιτούμενου δικαστικού ενσήμου, ποσού 64,71 €, ήτοι συνολικά το ποσό των 550,79€. Ως εκ τούτου, μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, κατόπιν σχετικού του αιτήματος πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της εναγομένης, λόγω της μερικής ήττας του (άρθρα 176, 178 παρ. 1, 189 ΚΠολΔ, 190 παρ. 1 και 63β ν. 2121/1993), την οποία ορίζει στο ποσό των 300 ευρώ. Τέλος, πρέπει να ορισθεί το νόμιμο παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που ασκηθεί ανακοπή ερημοδικίας από την ερημοδικασθείσα εναγομένη (άρθρ. 501, 502§1 και 505§2 Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων ευρώ (200,00€).

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων ογδόντα έξι ευρώ και πενήντα έξι λεπτών (2.586,56€), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, ήτοι από 14/1/2025 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

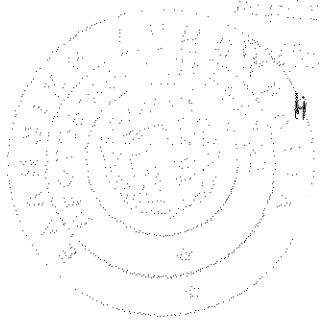
ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (300,00€).

11^ο φύλλο της υπ' αρ. 7/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πρέβεζας
(Τακτική Διαδικασία)

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Πρέβεζα και στο ακροατήριό του Ειρηνοδικείου Πρέβεζας την 6^η Νοεμβρίου 2025, απόντος του ενάγοντος και της πληρεξουσίας δικηγόρου αυτού.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αριθμός Απόφασης: 7-1-2026